

Vi har börjat att tänka ihop!

»Det är gott att se att det inte är tretton olika hjul som uppfinns«

När arbetet inleddes med det som blev *Vägledning för diakoni – teori, praktik och verksamhetsutveckling i församling* väcktes frågan av en stiftsrepresentant vid en samling i kyrkokansliet i Uppsala: I vad mån kan man från nationell nivå kan ge direktiv till stift och församlingar? Svaret blev förstås att det kan man inte. Frågan och svaret speglar att Svenska kyrkan i sin formella form är en decentraliserad samling med oregelbundna kluster, och kan beskrivas som platt med tämligen löst kopplade kontaktledning. Det finns inga ”styrtömmar” från någon central instans för församlingarnas diakonala uppgift. Nationell nivå har begränsad påverkansmöjlighet för vad som gestaltas som församlingsdiakoni, det gäller i Nordmarkens pastorat, liksom i Flemingsbergs församling. (Om kreativa händelser där kan man läsa om i detta diakoninumner).

Vägledningmaterialet gavs efter träget förankrings- och formuleringsarbete med diverse referensgrupper och många möten ut i pdf-form 2018 (se intern www.svenskakyrkan.se/Diakoni/vagledning-for-diakoni-i-svenskakyrkan). Den ger, som sagt, inga riktlinjer för vad som ska göras i församlingarna, men visar sig ofta fungera pedagogiskt med ”diakonitriangeln” och en modell för att lokalt klargöra vad som är syftet med församlingarnas diakonala insatser, och en del goda råd.

Vägledningmaterialet har blivit använt. Om det vittnar stiftet. Flera stiftskanslier har tagit sig an uppgiften att tillsammans med lokala församlingsföreträdare lyfta och pröva tankarna som presenteras i Vägledningen. Medarbetare i Västerås stift har resonerat med församlingsmedarbetare om vad det är man gör, när man gör det man gör, se Anders Hagmans artiklar i SKT 9 och 10 (2019), samt i detta nummer. Likaså har Luleå stift gjort en kartläggning som också använt Vägledningmaterialet för att begreppsliggöra, och diskutera, innebörden i olika diakonala insatser (se en intressant presentation av det i detta diakoninumner). I Strängnäs stift har en större del av diakonkåren jobbat med Vägledningmaterialet (samt med biskopsbrevet om diakoni), i samtal i så kallade fokusgrupper. Stockholms stift har ägnat sina presidiekonferenser och många möten i kontrakt och församlingar med att presentera kunskap och begrepp för att öka

medvetenheterna om det diakonala uppdraget och därmed samspelet mellan förtroendevalda, ledning och medarbetare, (se internwww.svenskakyrkan.se/stockholmsstift/diakonal-utveckling). Säkert går det att hitta fler exempel.

Det är gott att se att det inte är tretton olika hjul som uppfinns. Det visar på en av den nationella nivåns funktioner. Vid sidan av att företräda och omvärldspana torde tillskapandet av gemensamheter vara en nyckelfunktion. Det handlar om språk och kommunikation. Det är så de decentraliserade enheterna som bildar Diakonins kyrka kan förmedla erövrad kunskap och sina tolkningar av vad kyrkans ”diakonia” är och gestaltas.

Ett konstruktivt exempel på gemensamhet startade för några år sedan som ett svar på många frågor om församlingars engagemang med och för asylsökande. ”Support migration” - Svenska kyrkans tvådelade stödfunktion - består av ett intranät och e-postservice. Dessutom finns tillgång till sakkunniga, och möjligheter att dela erfarenheter med andra engagerade runt om i landet genom en Facebook-grupp.

Skulle det vara möjligt att starta ”Support Diakoni”? Frågorna om stöd till utsatta människor är mångfaldiga. En början, som skulle kunna möta behovet av att hitta former för kommunikation och lärande, skulle vara en hemsida kombinerat med ett återkommande nyhetsbrev, kanske likartat det som Support Migration ger ut: ”Aktuellt om migration”. Ett sådant skulle med fördel framställas i samverkan med stadsmissioner och diakoniinstitutioner, Hela Människan och naturligtvis stiftet.

Vi har börjat att tänka ihop – men behöver utveckla kommunikationskanaler!

STIG LINDE